

1. kapitola,

v níž se Sany rozhodne, že se zamiluje

„No a co když ty mu vůbec nepřipadáš báječná?“ zapochybovala Liz.

Užasle jsem na ni pohlédla. „A koho to zajímá? Jde přece o to, abych se zamilovala já! Takovými podružnostmi se teď nemůžeme zdržovat.“

„Upřímně řečeno, Sany, já stejně nechápu, jak to, že se nedokážeš zamilovat.“

Obrátila jsem oči v sloup. „Ach, Liz, vysvětlovala jsem ti to snad už stokrát: To kvůli mému bráchovi!“

Moje selhávání v téhle oblasti tkvělo zcela jednoznačně v tom, že mám stejně starého bratra. Je to moje dvojče. Příšerné, nesnesitelné dvojče. Kdo vyrůstá s takovým týpkem, jako je můj brácha Konstantin, ten přestane věřit světu mužů i lásce jako takové.

Je mi třináct a ještě jsem nebyla zamilovaná. Za to jednoznačně může on. Všichni ostatní v naší třídě jsou pořád do někoho zamilovaní už nejmíň tři roky.

I Kony. Ten se zamiluje do všeho, co se pohybuje, co má dlouhé vlasy a co před ním dost rychle nezmizí. Ani fakt, že jednou celé nekonečné dva dny stopoval dlouhohlavého kluka, ho nikterak nevyvedl z míry. „No ale,“ řekl jen, když jsem ho na to upozornila, „zezadu vypadal jako moc hezká holka.“

Vzdychla jsem si.

Liz se na mě pochybovačně zadívala: „A seš si jistá, že zrovna teď nastala ta pravá chvíle?“

„Jasně,“ kývla jsem. „Jsem ve správném věku a chci konečně vědět, jaké to je!“

„No dobrá,“ řekla Liz, „tak budeme pokračovat.“ Opět se sklonila nad školní fotku.

„A co tenhle?“ zeptala jsem se a ukázala na kluka z desáté třídy. Připadal mi božský.

„Sany! Ten je pro tebe moc starý.“

„To je fuk, vždyť já si ho nechci brát, chci se jen zamilovat.“

„Ale nemůžeš se přece do někoho zamilovat jen podle fotky!“

„Jak to víš?“

„Poněvadž filmové hvězdy u tebe taky nezabraly. A přitom se každá holka zamiluje nejdřív do nějakého herce. Anebo do zpěváka. Akorát ty ne.“

„To je prostě tím, že se nemůžu s žádnou potenciální obětí seznámit. Projdem si teď kluky ze školy,“ rozhodla jsem energicky, „jednoho si vyberu, zítra se po něm porozhlédnem na školním dvoře a já se do něj zamiluju.“

„Tak dobře. Ale napřed omrknem osmáky.“

Byla jsem pro. A mimochodem, byl mezi nimi jeden, co vypadal fakt dobře. Ačkoliv to vlastně bylo fuk – šlo přece jen o experiment.

Ukázala jsem na něj, Liz si ho prohlédla a řekla: „Máš dobrý vkus. Do toho byly postupně zabouchnutý všechny holky.“

„No bezva, tak to by se mohlo podařit, abych se do něj zamilovala i já.“

„Jestli to vůbec někdy dokážeš, pak určitě s tímhle!“ kývla Liz.

Po krátkém zamyšlení dodala: „Jestli to nedopadne, pak to klidně vzdej už navždycky.“

„Skvělý, domluveno. Tenhle, anebo žádný jiný. Víš, jak se jmenuje?“

„Rob.“

„Bezva. To je taky důležité. Představ si, že bych ze sebe musela vysoukat: Klaus-Dieter se tu pro mě staví dneska v poledne. Nebo: Jdu s Karl-Friedrichem do kina.“

Liz se zasmála. „On se vlastně jmenuje Robert, ale říká se mu Rob. To zní líp, ne?“

„Jasně,“ kývla jsem.

Liz zaklapla školní ročenku. „Snad to vyjde.“

„Určitě,“ uklidnila jsem ji.

„Je Kony u sebe v pokoji?“ zeptala se najednou – a naprosto zbytečně, protože odvedle duněly přes zeď takové decibely, že se do rytmu zdvihaly a klesaly i tapety.

„Jo,“ kývla jsem s povzdechem.

„Dobrá. Má totiž ještě můj sešit na matiku, potřebuju ho.“

„Co dělá s tvým sešitem na matiku?“

„Tvrdil, že si z něj musí něco opsat,“ mávla rukou.

Zrovna chtěla vstát, když se rozlétly dveře.

„Hele, šprtko,“ zařval Kony, „vysvětli mně...“ Vtom uviděl Liz a nedořekl.

„Liz!“ zvolal a nasadil výraz Jamese Bonda. To byla jeho nejnovější finta. „Nejkrásnější z žen, co vidí mé okouzlené oči!“

Zatvářila jsem se, jako že budu každou chvíli zvracet.

Konyho to vůbec nerozhodilo. „Vlastně jsem se chtěl své geniální ségry zeptat na jeden problém z matiky. Ale jak jsem tě uviděl, rázem jsem na matiku zapomněl. Nezapadeš ke mně?“ zakoketoval s Liz.

„Zrovna jsem tam měla namířeno,“ vyjela Liz stroze. „Mám totiž taky problém s matikou...“

„No klidně se ptej,“ rozzářil se Kony.

„Jasně, můj brácha a matika – jako když do sebe vrazí dvě cizí galaxie,“ prohodila jsem.

Kony mě ignoroval, zdvihl Liz za ramena ze židle a pohlédl jí hluboce do očí.

Liz zavrtěla hlavou: „Chci jen zpátky svůj sešit, Kony.“

„Tvé přání je mi rozkazem,“ Kony se nenechal vyvést z míry.

Liz netrpělivě opakovala: „Můj sešit!“

„Tvé oči září jak hvězdy na nočním nebi,“ mlel dál a nebyl k zastavení.

Liz se od něj vztekle odvrátila a zamířila ke dveřím. „No tak si ho vezmu sama!“

Vystartoval za ní. „Máš pravdu. Pojdme vedle, Sany pohled na tolik štěstí a harmonie neunese, hned se z toho celá osype.“

„Padej!“ hodila jsem po něm polštář.

Liz obrátila oči v sloup. „To se vážně nedá vydržet.“

Liz nemá o mého brácha sebemenší zájem, on to však velkoryse přehlíží.

Když oba vypadli, přísahala jsem si, že tak jako Kony se nebudu chovat nikdy v životě, ani kdybych byla zamilovaná. Vždycky si zachovám chladnou hlavu a důstojnost.

Přemýšlela jsem, jestli se mi kdy podaří pořádně se zamilovat. Kdo ví, snad jsem si k tomu vybrala toho pravého.

Nemohla jsem čekat na odpověď až do zítřka. Musí mně pomoci Pixi a Dixi, moje kouzelné rybičky.

Pixi a Dixi mám už léta a naše prognostická metoda stojí na promyšleném systému: Položím jim otázku a přitom nasypu do vody krmení. Když se do něj pustí, znamená to ano, když ne, je to jednoznačné ne.

Tahle metoda krmení *ano-ne* byla nejprostší formou předpovídání. A šlo to bleskurychle. Nevýhodou bylo, že existovaly jen dvě odpovědi – buď ano, nebo ne.

Při složitější skutkové podstatě se musela použít metoda předmětná. To jsem v akváriu podržela nějakou věc, představující příslušný předmět. Pak jsem musela dávat dobrý pozor, co se stane. A to mohlo trvat dlouho. Proto se tahle metoda hodila jen pro případy nouze.

Stoupla jsem si k akváriu, vzala trochu krmení a hodila ho do vody. Má zásadní otázka zněla: „Je Rob ten správný?“ Po Pixi a Dixi nebylo ani vidu ani slechu. Zafukala jsem na sklo. „Hej, ospalci, na něco jsem se vás ptala!“

Rybičky vylekaně vypluly k hladině.

„Hele, co je, tady máte žrádlo!“ Strčila jsem prst do vody a trochu ji zamíchala.

Pixi a Dixi zas odpluly. Nejspíš to nebyla zrovna vhodná chvíle pro kladení otázek. Musím to později zkusit znovu.